

U

B A N E   K R Ó N I K Á K

Ötödik könyv

A Dumort Hotel tündöklése

fine
selection

CASSANDRA CLARE
MAUREEN JOHNSON

CASSANDRA CLARE
MAUREEN JOHNSON

B A N E   K R Ó N I K Á K

Ötödik könyv

A Dumort Hotel tündöklése

Könyvmolyképző Kiadó, 2014

1929. szeptember vége

MAGNUS AZONNAL ÉSZREVETTE A KIS VÁMPÍRT. A lány cikázva furakodott át a táncosok között, majd végül megállt a zenészek mellett, és megforgatta a csípőjét. Tökéletes bubifrizurája volt, csillogó fekete, egyenes frufruval, éppen mint Louise Brooksnak. Gyöngyökkel díszített ciánkék ruhája a térdét súrolta.

Nagyjából-egészéből úgy festett, mint Magnus zugivójának többi vendége, feltűnés nélkül vegyült el az apró táncparketten összeszúfolódó három vagy négy tucat ember között. Mégis volt benne valami, ami miatt különbözött a többiektől; valami különös

és álomszerű. A zene gyorsan pergett, a lány mégis közepes tempójú, buja mozdulatokkal táncolt. Arca fehéren világított, de nem úgy, ahogy a különféle púderek hatására fehérlik a bőr. Ahogy ott vonaglott a szaxofonos előtt, egyszer csak megfordult, és egyenesen Magnus szemébe nézett. Vörös ajka előtt két apró vámpírfog jelent meg. Amint észrevette, mi a helyzet, kuncogva kapta a szája elé a kezét. Egy pillanattal később a fogacskák már nem voltak sehol.

Mindeközben Alfie, aki talán már talpon sem tudott volna maradni, ha nem szorongatja a bárpultot, egyre csak mondta a magáét.

– Aztán közöltem vele... Magnus, figyelsz te egyáltalán?

– Hát persze, Alfie – felelte a boszorkánymester. Alfie igen jóképű és szórakoztató törzsvendégnek számított; kiváló ízlésről tett tanúbizonyságot az öltönyök terén, és imádta az erős koktélokot. Nagyszerű történeteket mesélt, és elragadóan tudott mosolyogni. Valami bankárféle volt. Talán tőzsdeügynök. Akkortájt így vagy úgy, de mindenki a pénzzel foglalkozott.

– Szóval közöltem vele, hogy nem vihet fel hajót a szállodai szobájába. Mire ő: „Dehogynem vihetek fel. Kapitány vagyok!” Mondom... Mondom neki...

– Egy pillanat, Alfie. El kell intéznem valamit.

– De most jön a legjobb rész...

– Csak egy pillanat – ismételte Magnus, és megveregette barátja karját. – Azonnal jövök.

Alfie követte a boszorkánymester tekintetét, és maga is megpillantotta a lányt.

– Ez ám a szaftos harapnivaló! – jelentette ki, és bólintott. – Viszont nem hittem volna, hogy a te eseted.

– Meglehetősen sok mindenki az esetem – felelte mosolyogva Magnus.

– Akkor kocogj oda hozzá. Nem marad itt reggelig. Addig én helyetted is vigyázok a pultra. – Alfie rácsapott a kemény márványra. – Bízatsz bennem.

Magnus biccentett Maxnek, a nagyszerű csaposnak, aki rögvest kevert is egy újabb South Side koktélt Alfie-nak.

– Nehogy szomjan halj, amíg oda vagyok.

– Nagyon kedves. – Alfie biccentett. – Jó arc vagy, Száraz.

Magnus Mr. Száraznak nevezte el a kocsmáját. Ekkortájt elvileg egész Amerika „száraz” volt, mivel sehol sem volt szabad alkoholt árusítani. Igazság szerint azonban a legtöbb helyen csak úgy folyt a szesz, New Yorkban pedig egyenesen patakokban áradt. A városban mindenki ivott, és attól, hogy ezt most törvényellenesen tették, csak még jobban esett minden. A zugivászat Magnus meglátása szerint az emberiség egyik legnagyobb találmánya volt. Bensőséges, fennkölt, törvénytelen, de nem erkölcstelen cselekedet. A veszély izgalmát biztosította anélkül, hogy bárkinek is valódi veszedelemtől kellett volna tartania.

A Mr. Száraz nem lett nagy hely – a zugivók ritkán voltak azok. Természetüknél fogva titokban kellett tartani a létezésüket. Magnus kocsmája egy parókabolt mögött húzódott meg a Nyugati 25. utcában. Csak az juthatott be, aki elárulta a jelszót a helyiség hátsó falában nyíló, megerősített ajtóba vágott, keskeny kémlelőnyíláson át kikukucskáló, igencsak megbízható ajtónállónak. Ha

valaki bejutott, már csak a szűk folyosón kellett átfurakodnia, és máris Magnus büszke birodalmában találta magát. Körben tíz asztal állt, a Párizsból importált márvány bárpult mögött pedig egy mahagónipolcon különféle palackokban ott sorakozott minden olyan nehezebbnél nehezebben beszerezhető ital, amire csak a boszorkánymester rá tudta tenni a kezét.

A legtöbb helyet a színpad és a táncparkett foglalta el. Az utóbbi szinte lüktetett a dübörgő lábak alatt. Reggelre aztán alaposan felmosták, és viasszal tüntették el a sok ezerszer koppanó cipők nyomán maradt karcolásokat. Magnus óvatosan átevicckélt a táncosok között; a legtöbben annyira belefeledkeztek a zenébe, és amúgy is annyira illuminált állapotban voltak, hogy észre sem vették a boszorkánymestert. Magnus élvezte, ahogy a lendülő karok és a felfekapott cipősarkak hol finoman, hol nem is olyan finoman eltalálták. Élvezte a testekből áradó hőt meg azt, ahogy az egyetlen, pulzáló masszaként hömpölygő tömeg szinte sodorja magával.

A kis vámpír fiatal volt – nem lehetett több tizenhat évesnél –, és alig ért Magnus mellkasáig. A boszorkánymesternek le kellett hajolnia, hogy a fülébe súghasson.

– Esetleg meghívhatlak egy italra? Négyszemközt, a hátsó szobában.

Megint kivillant a fogak hegye, ahogy a lány elmosolyodott.

Magnus máris nyeregben érezte magát – az óvatosan fogvillantos mosoly valószínűleg nem az éhség jele volt. Ilyesmi általában akkor esett meg, ha az illető becsípett kissé. A vámpírok ilyenkor a mondénokhoz hasonlóan gyakorta sós ételek és szerelmi légyotok után jártak.

– Erre! – Magnus félrehúzott egy függönyt. Mögötte kurta folyosó vezetett egy ajtóhoz. A fő klubhelyiség mögött a boszorkánymester kicsiny, határozottan intim szobát rendezett be egy minibárral. A falakat díszítő, hátulról megvilágított festett üveglapok Dionüszoszt, a bor görög istenét ábrázolták. Magnus itt tartotta készlete legjobb és legrosszabb darabjait, és itt bonyolította a magánügyeit is.

– Úgy hiszem, még nem találkoztunk. – Vidáman felpattant egy bárszékre, és megpördült vele.

– Ó, valóban nem, de én tudom, ki vagy. Te Magnus Bane vagy.

A lány azzal a harsány, neonfényként villogó New York-i akcentussal beszélt, amihez Magnusnak még mindig nem sikerült hozzászoknia, hiába élt hónapok óta a városban. Finom bőrből készült tánccipőjének kissé megkopott az orra, a sarkát borító mindenféle foltok eredetéről pedig a boszorkánymester inkább nem akart tudni semmit. Ezt a cipőt nemcsak táncrea, de vadászatra is használták.

– Hogy szólíthatlak?

– Hívj csak Dollynak – felelte a lány.

Magnus elővett egy palack hideg pezsgőt egy jéggel teli nagy kádból, ahol legalább hatvan, pontosan ugyanolyan társa között várakozott.

– Tetszik ez a hely – mondta Dolly. – Van stílusa.

– Örülök, hogy így gondolod.

– Egy csomó helynek van stílusa. – Dolly belenyúlt a pulton álló üvegebe, majd hosszú (és valószínűleg piszkos) körmeivel

kiemelt belőle egy koktélcseresznyét. – De az csak olyan kamu stílus, tudod? Viszont ez tényleg elegáns hely. Nálad jó a bor. Bírom az ilyet.

A vacak pezsgőre bökött, amiből Magnus éppen neki töltött egy pohárral. A palack, miként az összes többi a kádban, valóban elegáns volt, csakhogy mindegyiket fillérékért vásárolt, ócska itallal töltötték meg, majd ravaszul visszadugaszolták őket. A vámpírok sokat tudtak inni, így ha az ember meghívta őket, gyakran meglehetősen költséges társaságnak bizonyultak, ráadásul Magnus szinte biztos volt benne, hogy a lány úgysem veszi észre a különbséget. Nem tévedett. Dolly egy húzásra kiitta a pezsgő felét, majd a poharát kinyújtva jelezte, hogy kér még.

– Nos, Dolly – mondta Magnus, miközben rátöltött a fél pohár pezsgőre –, a legkisebb mértékben sem érdekel, mivel foglalkozol az utcán vagy akárhol máshol, de a vendégeim kedvesek a szívemnek. A színvonalas kiszolgálás részeként szándékomban áll gondoskodni róla, hogy amíg az én tetőm van a fejük felett, ne falatozzanak belőlük vámpírok.

– Nem enni jöttem – felelte a lány. – Azért a Boweryre járunk. Azt az utasítást kaptam, hogy nézzek körül itt, és kérdezősködjem utánad.

Dolly cipője igazolni látszott, amit a lány a Boweryről mondott. Azok a manhattani utcák igen mocskosak tudtak lenni.

– Ó! És ki oly kedves, hogy érdeklődik szerény személyem iránt?

– Senki.

– Senki – bólintott Magnus. – Az egyik kedvenc nevem.

A vámpírlány erre kuncogva pördült meg a bárszékével. Kiürítette a poharát, kinyújtotta, és megvárta, amíg a boszorkánymester ismét újratöltötte.

– A barátom...

– Senki.

– Senki, igen. Nemrég találkoztam... ezzel az illetővel. Az enyémeik közül való, ha érti.

– Vámpír.

– Igen. A lényeg, hogy üzeni akar neked valamit. Azt mondta, el kell menned New Yorkból.

– Valóban? És ugyan miért?

Válaszul a lány félig-meddig lecsusszant, félig-meddig inkább leesett a bárszékről, majd dülöngélő, részeg charlstonba kezdett a falakon átszűrődő zene ritmusára.

– Tudod – szólt tánc közben –, hamarosan veszélyesre fordulnak a dolgok. A mondénok pénzéről van szó, meg hogy állítólag rossz ómen. Minden össze fog zuhanni vagy mi. Az a sok pénz. Aztán akkor eljön a világvége...

Magnus felsóhajtott magában.

Kevés nevelésesebb helyen fordult meg a New York-i alvilágnál. Részben ez is volt az oka, amiért most azzal töltötte az idejét, hogy mondénoknak árult alkoholt illegálisan. Így sem szabadulhatott azonban a rengeteg képtelenségtől. Az emberek bárókba jártak beszélgetni, és az alvilágiak sem tettek másképp. A vérfarkasok paranoiások voltak. A vámpírok pletykáltak. Mindegyiknek megvolt a maga története. Valami mindig „készülőben” volt, általában nagy dolgok. Az ilyesmi egyszerűen hozzátartozott a

korszellemhez akkoriban. A mondénok elképesztő összegeket kerestek a Wall Streeten, és az egészet csecsebecsére, mozizásra meg alkoholra költötték. Ezeket a dolgokat Magnus tiszteletben is tudta tartani. Az alvilágiak azonban bugyuta ómenekkel meg kicsinyes rivalizálással voltak elfoglalva. Klánok álltak harcban egymással apró, jelentéktelen területek irányításáért. A tündérek szokás szerint elváltak magukban, csak néha ragadtak el egy-egy kósza mondént a Central Park-i kaszinó elől, hogy egy felejthetetlen este ígéretével föld alatti világukba csábítsák őket.

Persze egy ilyen összevissza hablatyoló vámpírcsitri még mindig jobb volt, mint egy részegen rinyáló vérfarkas. Magnus bölintott, mintha odafigyelne, de magában a pult alatti polcokon elhelyezett konyakos- meg rumosüvegeket számolgatta inkább.

– A mondénok meg akarnak idézni egy démont...

– A mondénok gyakran művelnek ilyesmit. – Magnus a helyére tett egy palack arany rumot, ami tévedésből a fűszerezek között állt. – Ezenkívül jelenleg azzal is előszeretettel szórakoztatják magukat, hogy zászlórudakat másznak meg, és kétfedelű repülőgépek szárnyain mászkálnak a levegőben. Az ostoba hobbik korát éljük.

– Ezek a mondik komolyan gondolják.

– Mindig komolyan gondolják, Dolly – mondta Magnus. – Aztán mindig zúrós véget ér a dolog. Elég mondént láttam ahhoz felkenve a falra, hogy...

A falon lógó harang hirtelen heves kongásba kezdett, majd valaki hangosan elbődült az ivó fő helyiségében.

– Razzia!